

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **BusLine a. s.**, se sídlem Na Rovinkách 211, Semily (nástupce ČSAD Jablonec nad Nisou, a. s., se sídlem Dušní 112/16, Praha - Staré Město), zastoupeného Mgr. Jiřím Hoňkem, advokátem, se sídlem Senovážné nám. 23, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2010, č. j. 45091/010/9010/21.04.10/JT/120/R, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 7. 12. 2010, č. j. 59 Ad 28/2010 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

ČSAD Jablonec nad Nisou, a. s., (dále jen „žalobce“), jako právní předchůdce stěžovatele se domáhal po Okresní správě sociálního zabezpečení Jablonec nad Nisou a následně po žalované vrácení přeplatku na pojistném za období od ledna do června 2007. Důvodem vrácení měla být absence zákonné definice vyměřovacího základu u pojistného na sociální zabezpečení v rozhodném období. Žalovaná v rozhodnutí vysvětlila, že vyměřovací základ pojistného podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“), ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, bylo možno jednoznačně vyvodit. Žalobce napadl rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost, neboť se rozhodnutí žalované odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 120/2009 - 88 ze

dne 25. 2. 2010 a nevypořádává se výslovně s argumenty žalobce. Další důvod nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že žalovaná přerušila řízení do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ačkoli se nejednalo o předběžnou otázku. Žalovaný polemizoval s názorem žalované i s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu s odkazem na čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož je daně a poplatky možno ukládat jen na základě zákona. Žalobce souhlasí s tím, že za rozhodné období mělo být placeno pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti (dále též „pojistné"), avšak s ohledem na absenci zákonného ustanovení nelze stanovit jeho základ, a proto pojistné za období od ledna do června 2007 činí 0 Kč, a proto mu mělo být jím uhrazené pojistné vráceno.

Krajský soud v Ústí nad Labem v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že pro posuzovaný případ jsou relevantní závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 120/2009 - 88. V důsledku několika novelizací zákona č. 589/1992 Sb. v roce 2006 došlo k legislativnímu pochybení, které spočívalo v tom, že zákon pro období od ledna do června 2007 neobsahoval v účinném znění výslovnou definici vyměřovacího základu, jakožto jednoho ze základních pojmů právní konstrukce pojistného. Tento pojem však bylo možno dovodit za použití obvyklých výkladových metod tak, že o něm nebylo žádných nejasností. Krajský soud shledal postup žalované, která zamítla žádost žalobce o vrácení přeplatku, souladný se zákonem. Námitku, že žalovaná neprovedla samostatnou argumentaci, ale jen převzala závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, vypořádal krajský soud tak, že není nedostatkem odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, pokud žalovaná nereagovala na každou dílčí výtku, jestliže jasně odůvodnila, proč žalobcovu žádost o vrácení přeplatku na pojistném považuje za nedůvodnou. Nelze tedy tvrdit, že žalovaná odůvodnila své právní závěry odkazem na zmíněný rozsudek, a proto zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Krajský soud nevyhověl ani žalobcově námitce o porušení čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 11 odst. 5 Listiny (tedy porušení zásady, že státní moc, včetně ukládání daní a poplatků, lze uplatňovat jen na základě a v mezích zákona), protože zákon jasně stanovil pojistné období, sazbu pojistného i povinnost pojistné uhradit Vyměřovací základ pak bylo možno vyložit z ostatních ustanovení zákona. Sám žalobce původně neměl pochybnosti o své povinnosti platit pojistné, byl bez potíží schopen určit výši pojistného a svou žádost o vrácení pojistného podal až inspirován rozhodnutím krajského soudu č. j. 59 Ca 15/2009 - 38 ze dne 19. 3. 2009, které však bylo posléze zrušeno citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Poslední žalobní námitce spočívající v tom, že žalovaná neměla přerušit řízení z důvodu vyčkání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, krajský soud přitakal, avšak konstatoval, že materiálně se nejedná o takovou vadu, která by měla mít za následek zrušení napadeného správního rozhodnutí soudem. Z uvedených důvodů tedy krajský soud žalobu zamítl.

BusLine, a. s., jako právní nástupce žalobce (dále jen „stěžovatel") podal proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost. Stěžovatel nejprve objasnil své právní nástupnictví; je nástupnickou společností žalobce, což doložil odkazem na projekt rozdělení sloučením, nacházející se ve sbírce listin příslušného obchodního rejstříku, a navrhl, aby soud dále v řízení pokračoval se společností BusLine, a. s., když žalobce zanikl a dotčená společnost je jeho nástupcem. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o kasační důvod nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem

v předcházejícím řízení. Svou právní argumentaci postavil stěžovatel na tom, že je nepřípustné, aby stát vymáhal po soukromoprávních subjektech povinnosti, jež nejsou zakotveny zákonem. Zákon o pojistném nestanovil jasně povinnost, respektive povinnost činila 0 Kč, když vyměřovací základ nebyl definován. Jeho odvození pak nebylo možné. Toto tvrzení dle názoru stěžovatele nijak nezpochybňuje skutečnost, že většina organizací své pojistné v daném období odvedla, neboť pouze pokračovala mechanicky v odvodech tak, jak byla zvyklá. Podle stěžovatele je nepřípustné dovozovat, že by si měl subjekt sám stanovovat veřejnoprávní povinnosti nad rámec zákona. Dále pak odkazuje na zásadu v pochybnostech mírněji či ve prospěch (*in dubio mitius*, *in dubio pro libertate*). V případě nejednoznačné úpravy má být tedy vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, tedy ten, který je vůči soukromému subjektu nejmírnější. V posuzovaném případě došlo k porušení čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny, čl. 4 Listiny a čl. 11 odst. 5 Listiny. Podle stěžovatele pak svým citovaným rozhodnutím Nejvyšší správní soud projevil snahu chránit státní rozpočet, což není správné ani zákonné. Další námitkou stěžovatele pak bylo to, že žalovaná i krajský soud postupovali nesprávně, když v odůvodnění svých rozhodnutí jen převzali závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, aniž by provedli samostatnou právní úvahu, a proto je napadené soudní i správní rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z obou uvedených kasačních důvodů stěžovatel navrhl napadené rozhodnutí zrušit.

Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila tak, že ji navrhuje jako zcela nedůvodnou zamítnout a odkázala se na své vyjádření ke správní žalobě a na odůvodnění svého napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatel je nástupnickou společností původního žalobce ČSAD Jablonec nad Nisou, a. s., o čemž s ohledem na zápis v obchodním rejstříku, vedeném Krajským soudem v Hradci Králové, oddíl B, vložka 2948, neměl Nejvyšší správní soud žádné pochybnosti, proto je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo, čímž byla naplněna podmínka podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti, jak je výše uvedeno, stěžovatel výslovně uplatňuje námitku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Současně stěžovatel namítá i nepřezkoumatelnost správního a soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť přebírají argumenty z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, aniž by provedly dostatečnou samostatnou argumentaci. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že tvrzený důvod nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů není zákonem přípustný důvod kasační stížnosti. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů spadá pod důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud pak pro důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu a v rozsahu

kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení toho, zda není napadené soudní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a konstatuje, že toto rozhodnutí se srozumitelně a dostatečně vypořádalo se všemi žalobními námitkami. Pokud krajský soud použil ve své argumentaci závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 120/2009 - 88, pak postupoval správně, protože vysvětlil, že se jedná o typově shodnou situaci a jeho argumentace přiléhavě odpovídala na žalobní námitky. Využití citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je tím spíše namístě, když sám žalobce v rámci správního řízení používal odkazy na výše citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 59 Ca 15/2009 - 38, který byl právě rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 120/2009 - 88 zrušen. Sám stěžovatel ostatně polemizuje s napadeným soudním rozhodnutím na několika stranách a vyvrací jeho důvody - už tím potvrzuje, že napadené soudní rozhodnutí je srozumitelně odůvodněno. Za nesrozumitelnost pro nedostatek důvodů tedy nelze považovat ani situaci, kdy se krajský soud opře ve skutkově obdobném případě o argumentaci publikovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, pokud použití takovéto argumentace řádně vysvětlí, ani situaci, kdy se stěžovateli důvody rozhodnutí nelíbí a považuje je za nezákonné. Stěžovatel rozporuje skutečnost, že žalovaný i krajský soud převzali právní argumentaci Nejvyššího správního soudu, ačkoli sám s touto argumentací ve své žalobě polemizuje; krajský soud se ovšem s touto polemikou řádně vypořádal.

Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí krajského soudu není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a přistoupil k posouzení otázky, zda právní hodnocení krajského soudu k otázce zákonnosti napadeného správního rozhodnutí bylo v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud je vázán svou dosavadní judikaturou, tedy i citovaným rozsudkem č. j. 4 Ads 120/2009 - 88, publikovaným pod č. 2058/2010 Sb. NSS, a dostupným na www.nssoud.cz. Tento rozsudek byl napaden ústavní stížností, o níž doposud Ústavní soud ČR nerozhodl. Nejvyšší správní soud neshledal žádný zákonný důvod, podle nějž by měl rozhodnutí o této ústavní stížnosti vyčkat, ostatně ani stěžovatel takovýto postup nenavrhuje. Nejvyššímu správnímu soudu v této situaci nezbylo než o věci samé rozhodnout ve shodě se svým citovaným rozsudkem, tím spíše, že opakovaně dospěl k závěru, že argumentace v tomto rozsudku obsažená obstojí.

Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že vyměřovací základ pojistného podle zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, nebylo možno jednoznačně vyvodit. Neměla být použita žádná další výkladová metoda, protože výše vyměřovacího základu pojistného nebyla jasná, a proto nebyla jasná ani povinnost pojistné uhradit. Podle stěžovatele je nepřípustné a rozporné s Ústavou a Listinou dovozovat, že by si měl subjekt sám stanovovat veřejnoprávní povinnosti nad rámec zákona.

Se stejnou argumentací polemizoval Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí č. j. 4 Ads 120/2009 - 88 a vysvětlil, že legislativní pochybení, které způsobilo absenci

výslovné definice vyměřovacího základu v rozhodné době v účinném znění zákona, spočívalo v tom, že § 5 zákona č. 589/1992 Sb. měl být s účinností od 1. 1. 2007 novelizován dvěma zákony. Dne 14. 3. 2006 byl totiž přijat zákon č. 189/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o nemocenském pojištění. Tato novela, která měla nabýt účinnosti 1. 1. 2007, se v části osmnácté dotkla též ustanovení § 5 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), d) zákona č. 589/1992 Sb., v nichž se terminologicky změnila dosavadní definice vyměřovacího základu zaměstnance. Dále pak byl dne 21. 4. 2006 přijat zákon č. 264/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákoníku práce. S účinností od 1. 1. 2007 zcela změnila dosavadní ustanovení § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 589/1992 Sb. Jestliže by tedy obě zmíněné novely zákona č. 589/1992 Sb. nabyly účinnosti dnem 1. 1. 2007, jak bylo původně schváleno, nemohlo by dojít k žádným nejasnostem ve vymezení vyměřovacích základů jednotlivých skupin poplatníků pojistného.

Zákonem č. 585/2006 Sb. však došlo k odložení účinnosti zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, jakož i většiny ustanovení s ním souvisejícího zákona č. 189/2006 Sb., a to až na 1. 1. 2008. Stalo se tak na základě pozměňovacího návrhu Senátu. Nedopatřením pak došlo k tomu, že byla odložena účinnost bodu 20 novelizace, jímž byla do § 5a zákona č. 589/1992 Sb. vložena definice vyměřovacího základu zaměstnavatele.

Po celou dobu však bylo jasné, že jsou to právě jen zaměstnanci, kteří mohli být účastni systémů nemocenského pojištění, důchodového pojištění a zajištění v zaměstnanosti, na něž se platilo pojistné a úlohou zaměstnavatelů, kterou jim zákon č. 589/1992 Sb. ukládal, bylo odvádět pojistné za své zaměstnance. Z toho je zřejmé, že organizace a malá organizace, kterou zákon č. 589/1992 Sb. považoval za poplatníka pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti i v rozhodné době, mohla platit pojistné za sebe samu pouze z těch příjmů svých zaměstnanců, které se zahrnovaly do jejich vyměřovacího základu.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 4 Ads 120/2009 - 88 dospěl k závěru, že *„všechny v úvahu přicházející interpretační metody vedou ke spolehlivému a zcela jednoznačnému závěru, že i pro období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 byl vyměřovací základ organizace a malé organizace s potřebnou mírou určitosti vymezen jako částka odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců“* (bod 50 citovaného rozsudku).

Ke své argumentaci v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dodává, že je přirozené, že se lidé pokoušejí najít mezery v zákoně, chyby zákonodárce či takovou interpretaci práva, která je pro ně nejpříznivější. Soud však nemůže přitakat takovému přístupu při výkladu zákona, který je ryze účelový a odporuje smyslu právní úpravy, účelu zákona a jehož důsledkem by mohl být zásah do práv druhých. Stěžovatel, ačkoli věděl, jak má vypočítat pojistné, které odváděl, protože správně následoval dosavadní postup či protože si výši vyměřovacího základu mohl najít v platném znění zákona, nyní tvrdí, že výši odváděné platby nemohl znát. Sám stěžovatel připouští, že hradil pojistné proto, že postupoval v souladu se svou dosavadní zvyklostí, tedy dále odváděl na pojistném stejné částky jako dříve. S ohledem na skutečnost, že v posuzovaném případě nevznikly a ani nemohly vzniknout žádné reálné pochybnosti o interpretaci zákonné povinnosti, není

vůbec na místě používat interpretační principy spojené s pochybností (*in dubio mitius* či *in dubio pro libertate*), na něž se stěžovatel odvolává.

Pokud jde o tvrzený zásah do jeho vlastnického práva (čl. 11 odst. 5 Listiny), je třeba vidět, že na rozdíl od daní pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, které podle § 1 zákona č. 589/1992 Sb. zahrnovalo pojistné na důchodové pojištění, pojistné na nemocenské pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, stejně jako v jakémkoliv jiném systému sociálního pojištění, představuje platbu, kterou se fyzická osoba sama nebo někdo jiný za ni povinně zajišťuje pro případ určité budoucí sociální události, přičemž pokud taková událost nastane, má tato osoba při splnění dalších zákonných podmínek nárok na přiznání příslušné dávky sociálního pojištění.

Pojistné vybrané dle zákona č. 589/1992 Sb. se stává v souladu s rozpočtovými pravidly zvlášť evidovaným příjmem státního rozpočtu, z něhož pak budou hrazeny veškeré výdaje na sociální zabezpečení a zaměstnanost prostřednictvím rozpočtové kapitoly Ministerstva práce a sociálních věcí. Pojistné na sociální zabezpečení tedy sice plyne do státního rozpočtu, avšak s účinností od 1. 1. 1996 na zvláštní účet důchodového pojištění jako součásti státních finančních aktiv. Na tomto účtu jsou vedeny prostředky vzniklé jako rozdíl mezi příjmy z pojistného na důchodové pojištění a výdaji na dávky důchodového pojištění. Prostředky tohoto účtu mohou být využity pouze na zvýšení dávek nebo na úhradu záporného salda pojistného na důchodové pojištění.

Nejvyšší správní soud ve své předchozí judikatuře již vysvětlil, že sociální pojištění je založeno na myšlence členství v určité pospolitosti, kde každý jednotlivec přispívá do společného fondu, z něhož se hradí zákonné dávky těm, kdo se stanou obětí nějakého rizika. Tato vázanost dává dávce charakter výsledku osobního přičinění, který chybí v ostatních státem financovaných dávkách. Solidarita v pojištění by proto měla mít přednost před celonárodní solidaritou v sociální pomoci. Poplatníkem pojistného v systému shora definičně nastíněném by měl být ten, kdo patří do okruhu pojištěných (účastných systému). Povinnosti zaměstnavatelů mají zde prastarou tradici odvíjející se od středověku a feudalismu; již čelední řády obsahovaly úpravy zavazující k povinnosti hradit náklady v nemoci, živnostenské řády v 19. století již upravovaly povinnost zřídit nemocenskou pokladnu, od poloviny 19. století již lze sledovat povinnosti ukládané zaměstnavatelům veřejnoprávními normami (příspěvky do svépomocných dělnických pokladen). Pojistné na sociální zabezpečení odváděné zaměstnavatelem není odvodem bez jasně vymezeného účelu. Účelem právních předpisů upravujících účast na sociálním pojištění a stanovujících povinnost platit pojistné je naplnit garanci práva zajištěného čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, tedy práva na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele. V posuzovaném případě tedy nejde pouze o střet principu legality s možnou oprávněnou ochranou majetkových zájmů stěžovatele, ale o střet zájmu stěžovatele a zájmu jeho zaměstnanců na garanci práva na sociální zabezpečení.

Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na nález Ústavního soudu Pl.ÚS 8/07 ze dne 23. 3. 2010, vyhlášený pod č. 135/2010 Sb., podle něhož: *„Jakkoli je pojistné na důchodové pojištění veřejnoprávním povinným peněžitým plněním státu, a tedy zásahem do*

majetkového substrátu, a tudíž i vlastnického práva povinného subjektu, bez naplnění dalších podmínek nepředstavuje dotčení v ústavním pořádkem chráněné vlastnické pozici podle čl. 11 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod“ (viz bod 85. nálezu).

Argumentace ochranou vlastnického práva či daňovou judikaturou Nejvyššího správního soudu v souvislosti s odvody pojistného zaměstnavatelem za jeho zaměstnance tedy neobstojí.

Nejpodstatnějším a nejpříhodnějším argumentem stěžovatele proti jeho povinnosti platby pojistného je odkaz na čl. 4 Listiny, který uvádí, že povinnosti mohou být ukládány jen zákonem, a odkaz na čl. 2 Listiny i Ústavy, že státní moc je vázána přísnějšími kritérii na zákonnost svého postupu než jednotlivec (zásada, že státní moc může být uplatňována jen na základě a v mezích zákona). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že musel ve svém rozhodování vážit dvě důležité hodnoty, povinnosti zaměstnavatele vůči zaměstnancům v oblasti sociálních práv (odvod pojistného zaměstnavatelem jako jedna z materiálních podmínek a záruk sociálních práv zaměstnanců) a odpovědnost státu za kvalitní normotvorbu jako jednu z nejdůležitějších součástí právního státu.

Nejvyšší správní soud i Ústavní soud ČR se často vyjadřují kriticky k chaotickému legislativnímu procesu, jehož výsledkem jsou legislativní chyby či nesrozumitelné a těžko interpretovatelné zákony. V posuzovaném případě došlo ze strany zákonodárce k pochybení, neboť nezkoordinoval několik novelizací a jedno z ustanovení zákona z důvodu tohoto pochybení nenabylo řádně účinnosti tak, aby byla zákonná konstrukce povinnosti stěžovatele platit pojistné bezvadná. Postup legislativních kroků, který vedl k tomu, že v účinném znění zákona půl roku chybělo výslovného ustanovení o vyměřovacím základu pojistného, je podrobně popsán v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 120/2009 - 88. Další snaha exekutivy situaci napravit retroaktivním podzákonným předpisem (nařízení vlády č. 39/2007 Sb.) rovněž nemohla být Nejvyšším správním soudem aprobována. Při popsaném střetu hodnot a při vědomí, že pochybení zákonodárce nevedlo ke skutečné nesrozumitelnosti sporné právní úpravy, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru než k upřednostnění ochrany sociálních práv zaměstnanců stěžovatele před sankcí státu za nekvalitní legislativu. Přitakání interpretaci stěžovatele by vedlo k pokryteckému přitakání formalistickému výkladu zákona, který by poškodil práva třetích osob (zaměstnanců) a neakceptoval zásadu materiálního právního státu, v němž je vždy upřednostňován teleologický a systémový výklad zákona výkladu formálnímu a účelovému.

Nejvyšší správní soud tedy z výše uvedených důvodů nemohl přisvědčit argumentaci stěžovatele a neshledal žádný důvod pro odchýlení se od své dosavadní judikatury k posuzované otázce. V této souvislosti jen poznamenává, že právní postavení stěžovatele v této věci je ještě o něco „slabší“ než právní postavení stěžovatele ve věci, vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Ads 120/2009. V nyní posuzovaném případě totiž není možné tvrdit, že stěžovatel pojistné neuhradil, protože nemohl jednoznačně interpretovat ze zákona jeho výši. Stěžovatel totiž uhradil pojistné a pouze se domáhá vrácení řádně uhrazeného pojistného. V dříve posuzovaném případě však účastník řízení již před začátkem roku 2007 upozorňoval na legislativní chybu v zákoně č. 589/1992

Sb. a pojistné za sporné období neuhradil. Jeho právní postavení je tedy částečně odlišné od právního postavení stěžovatele v aktuálně posuzované věci.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo namístě tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalované pak podle obsahu spisu v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu